

Arrest

nr. 316 924 van 20 november 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in eigen naam en in naam van hun minderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 december 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 juni 2024.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, die verklaren de Syrische nationaliteit te hebben en internationale bescherming verkregen in Spanje, dienen beroep in tegen de beslissingen “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 30 november 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees

Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

3. Uit de door verweerder bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Spain” van 2022 (update 2023)) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers. In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, *Ibrahim e.a.*, pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekers hun verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekers toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Spanje werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekers slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwisten weliswaar in het verzoekschrift op algemene wijze, doch slagen er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigen van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld. Door louter te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekers geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van de beschermingsverzoeken.

5. Waar verzoekers zich de vraag stellen of zij heden nog steeds internationale bescherming genieten in Spanje aangezien ze niet in het bezit zijn van hun verblijfsdocumenten, en waar zij wijzen op de geldigheidsdata van deze documenten, blijkt in casu het volgende.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers in Spanje op 29 oktober 2021 internationale bescherming werd verleend (Eurodac Marked Hit van 21 maart 2023). De aangehaalde landeninformatie wijst aan dat verblijfsvergunningen gekoppeld aan de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus vijf jaar geldig zijn (AIDA-rapport, update 2022, p. 149). Het verstrijken van de geldigheid van hun documenten blijkt dan ook nergens uit en wordt door verzoekers evenmin aangetoond. Daarenboven leggen verzoekers de Spaanse reisdocumenten van het hele gezin neer die geldig zijn tot 26 december 2027 (afgiftedatum 27 december 2022; AD CGVS, map 5 met documenten).

De Raad wijst er voorts op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming

en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin. Uit het enkele feit dat zij Spanje hebben verlaten of dat zij niet in het bezit zijn van hun verblijfsvergunningen, kan niet worden afgeleid dat verzoekers er niet langer over internationale bescherming beschikken. Indien verzoekers van mening zijn dat er een einde zou zijn gesteld aan hun verblijfsstatuut of vragen hebben bij de geldigheid van de documenten, komt het hen toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in vraag stellen volstaat niet. Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij.

Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat hun internationale beschermingsstatus in Spanje nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekers niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje en dat zij er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden (kunnen) genieten.

6. Verzoekers stellen in voorliggend verzoekschrift dat zij bij terugkeer naar Spanje geen beroep kunnen doen op effectieve bescherming door de Spaanse overheidsdiensten en onmenselijke en vernederende behandelingen zullen moeten ondergaan. Ook wijzen ze op de afwezigheid van enige integratievoorzieningen.

In zoverre verzoekers voorhouden dat de bescherming vanwege de Spaanse autoriteiten niet effectief is, kunnen zij niet overtuigen. Waar zij in het verzoekschrift aankaarten dat hun sociale rechten in Spanje nooit echt hebben bestaan, stelt de commissaris-generaal terdege het volgende vast: "Nochtans dient te worden opgemerkt dat jullie voor een periode van 18 maanden gratis huisvesting ter beschikking kregen, dat de energiekosten voor jullie werden betaald, dat jullie daarenboven een uitkering kregen van 500 euro om in jullie levensonderhoud te voorzien en dat jullie kinderen naar school konden gaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 59, 60 en 73-78). Jullie konden beiden reeds bogen op een aantal concrete werkervaringen. Uit dit alles kan dan ook worden afgeleid dat jullie in de positieve richting aan het evolueren waren, dat jullie na verloop van tijd misschien meer en beter werk te pakken konden krijgen en dat jullie aldus goed geïntegreerd zouden geraken in de Spaanse maatschappij, uiteraard op voorwaarde dat jullie hiertoe een blijvende en volgehouden inspanning zouden leveren." Daarnaast blijkt uit hun verklaringen dat de kinderen naar school gingen en dat verzoekster taallessen kon volgen hetgeen impliceert dat zij toegang hadden tot het onderwijs (CGVS verzoeker, vraag 77; CGVS verzoekster, vragen 13 en 22). Uit verzoekers' verklaringen kan bijgevolg niet worden opgemaakt dat hun sociale rechten in Spanje niet worden gerespecteerd en dat zij niet konden genieten van de basisrechten evenals van een effectieve bescherming. Verzoekers verklaren dat zij het huis, dat hen aangeboden werd door de Spaanse autoriteiten, na 18 maanden moesten verlaten (CGVS verzoeker, vragen 59-61). Het feit dat er uiteindelijk een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van verzoekers, die er internationale bescherming hebben verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer zij daaromtrent conclusies trekken. Verzoekers menen dat de commissaris-generaal geen geloof hechtte aan het gegeven dat verzoeker gedurende 18 maanden niet mocht werken. Echter beperken verzoekers zich er toe dit motief te betwisten, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die dit motief, dat steun vindt in het administratief dossier, weerleggen. De aangehaalde landeninformatie stelt dat begunstigden enkel in de eerste zes maanden na hun verzoek om internationale bescherming niet mogen werken, en stelt dat veel begunstigden om internationale bescherming hierna, in deze periode van 18 maanden, nog op zoek gaan naar andere financiële mogelijkheden (AIDA-rapport, update 2022, p.116 en 161). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat zij in Spanje al concrete werkervaringen hebben opgedaan (CGVS verzoeker, vragen 52-54 en 55-56). Waar verzoekers nog verklaren dat zij vrezen gediscrimineerd te worden bij het zoeken naar huisvesting, merkt de Raad op dat zij zich louter baseren op algemene landeninformatie zonder in concreto eigen ervaringen te laten gelden. Hieruit kan dan ook niet worden besloten dat zij door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten geen werk of huisvesting zouden vinden, noch dat zij door de onverschilligheid van de Spaanse autoriteiten, en voor zover zij volledig afhankelijk zouden zijn geweest van overheidssteun, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, terecht zouden komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij zij niet in staat zijn om te voorzien in de meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hun in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Verzoekers tonen dan ook niet aan dat de Spaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht hen de nodige ondersteuning te bieden om hen zo op weg te zetten naar integratie in de Spaanse samenleving.

Wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg beperken verzoekers zich er in het verzoekschrift toe louter te verwijzen naar algemene landeninformatie. Uit verzoekers' verklaringen over de gebeurtenis waarbij verzoekster niet geholpen werd door een arts blijkt duidelijk dat deze persoon haar naar huis stuurde wegens een gebrek aan communicatiemogelijkheden. Hieruit blijkt geenszins dat verzoekster geen toegang tot de gezondheidszorg had. De commissaris-generaal stelde hierover het volgende vast: "U haalde in dit verband

ook nog aan dat uw echtgenote enkele keren door een dokter werd weggestuurd omdat er geen duidelijke communicatie mogelijk was. U werd erop gewezen dat het niet van racisme getuigt wanneer een dokter een patiënt wegstuurt omdat hij of zij niet met de patiënt kan communiceren. U antwoordde hierop dat het dan toch aan de opvangorganisatie is om dit probleem op te lossen. U werd er vervolgens op gewezen dat jullie zelf meer initiatief hadden kunnen nemen om dit taalprobleem op te lossen, eerder dan jullie telkens afhankelijk op te stellen van de opvangorganisatie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 64-67).” Verzoekers brengen geen elementen bij die hier anders over doen denken.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat zij in Spanje geen beroep kunnen doen op een effectieve bescherming vanwege de autoriteiten, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven. Waar verzoeker nog betoogt dat verzoekers door de verdenking van mishandeling van hun zoon vernederd werden door de Spaanse autoriteiten en waarbij hij spreekt over een vertrouwensbreuk, stelt de Raad vast dat het een eenmalige aanvaring met de daar aanwezige autoriteiten betrof. Uit deze gebeurtenis kan evenwel geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Door louter eerder gedane verklaringen te herhalen, slagen verzoekers er niet in om deze bevindingen in een ander daglicht te plaatsen.

Waar verzoekers in het verzoekschrift aanvoeren dat het gezin het slachtoffer werd van racisme en discriminatie – verzoekers in het opvangcentrum en tijdens de taalcursus en de kinderen op school –, kan de Raad slechts vaststellen dat, indien dit inderdaad het geval was, hoewel ten zeerste betreurenswaardig, hieruit evenmin kan blijken dat verzoekers en hun kinderen in geval van terugkeer naar Spanje hierdoor zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften. Bovendien blijkt uit hun verklaringen dat zij een andere sociaal assistent toegewezen kregen, toen zij dit probleem bij de directrice aankaartten (CGVS verzoeker, vraag 64), waaruit blijkt dat zij wel degelijk gehoord werden. Daarenboven beperken verzoekers zich tot loutere beweringen die zij niet staven met enig begin van bewijs. De Raad merkt in dat verband op dat vreemdelingen in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie maar dat dit niet tot het besluit leidt dat de Spaanse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekers niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscollages in Spanje. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Spaanse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoekers brengen in voorliggend verzoekschrift aldus geen concrete nieuwe elementen aan die tot een andere appreciatie kunnen leiden.

Verzoekers maken verder ook niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikken die hen zou verhinderen hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje. Het komt verzoekers toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat zij hun rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Spanje. Gelet op het voorgaande, slagen zij hier niet in. Verzoekers tonen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als begunstigden van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekers in gebreke blijven.

Gelet op het voorgaande maken verzoekers niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zouden zijn hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje.

7. Waar verzoekers in het verzoekschrift nog verwijzen naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu gebeurd is.

8. Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw

tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terecht komen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Spanje zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekers aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. Derhalve lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. De beschermingsverzoeken dienen dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

10. De aangevoerde middelen lijken ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken verzoekers kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoekers de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 14 augustus 2024 staat het volgende vermeld:

“De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De advocaat van verzoekende partij legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer. Ze kaart eerst aan dat er een probleem is met de bevoegdheid voor het nemen van de bestreden beslissing. Er is namelijk een termijn van 15 dagen van toepassing waarna men nog gebruik kan maken van de versnelde procedure, maar daarna kon niet meer worden vermeld dat de versnelde procedure werd toegepast. Aangezien de termijnen niet gerespecteerd zijn kan de Raad deze beslissing niet ipso facto bevestigen. Daarnaast legt zij ook het meest recente AIDA rapport neer waaruit blijkt dat er wel degelijk een evolutie is in de situatie in Spanje. Er is sprake van heel moeilijke levensomstandigheden voor wat betreft de werkelijke toestand: de toegang tot rechten is er niet. De advocaat van verzoekende partij citeert een stuk uit het AIDA rapport en stelt dat er geen normale toegang meer is tot de rechten. De advocaat van verzoekende partij wijst op de problematiek van de bewijslast en wenst in dit dossier speciaal de aandacht te trekken op de problemen rond huisvesting en het vinden van werk. Het betreft een gezin met drie minderjarige kinderen die in het kader van hervestiging naar Murcia overgebracht werden. Zij kregen daar tijdelijk een huis, maar door de moeilijkheden om werk te vinden hadden zij problemen met het betalen van de huur voor dit huis (meneer werkte 14 dagen

en mevrouw enkele dagen). Bij terugkeer naar Spanje zullen zij deze problemen opnieuw ondervinden. Gezien het feit dat zij een gezin met drie minderjarige kinderen zijn betekent dit dat zij terecht zullen komen in een situatie van verregaande materiële deprivatie. De bestreden beslissingen kunnen aldus niet gevolgd worden. Voor het overige verwijst de advocaat van verzoekende partij naar de uiteenzetting van het verzoekschrift voor de specifieke elementen in dit dossier.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekers ter zitting met voormelde argumentatie geen concrete en dienstige argumenten bijbrengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 11 juni 2024. In de voormelde beschikking wordt uitgebreid ingegaan op en worden de door verzoekers aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij persoonlijk hun rechten en voordelen als statushouders in Spanje niet meer kunnen laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Verzoekers gaan ter terechtzitting niet concreet in op de betreffende bevindingen dienaangaande in de beschikking. Zij komen niet verder dan het herhalen van elementen, dan wel het voortbouwen op reeds aangereikte elementen, waarop in de beschikking werd geantwoord.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om op zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekers laten dit echter na. Verzoekers beperken zich immers tot het herhalen van elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden. Ook het louter verwijzen naar de uiteenzetting in het verzoekschrift vormt geen uiteenzetting over met welke gronden verzoekers het niet eens zijn en waarom.

Verzoekers leggen ter zitting een aanvullende nota neer met daarbij een update van 10 juli 2024 van het AIDA-rapport over Spanje.

6. Vooreerst wordt het volgende opgemerkt. Verzoekers voeren ter zitting aan dat de termijn van 10 dagen voorzien in artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet om een beslissing te nemen overschreden werd zodat de commissaris-generaal niet meer bevoegd was om de bestreden beslissingen te nemen. Een uiteenzetting in dit verband is ook terug te vinden in hun ter zitting neergelegde aanvullende nota. Er wordt echter vastgesteld dat verzoekers dit middel niet hebben aangevoerd in hun verzoekschrift. De vraag tot horen biedt verzoekers echter geenszins de mogelijkheid onvolkomenheden in het verzoekschrift en/of nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, zoals hoger reeds werd opgemerkt onder punt 2. Een aanvullende nota biedt deze mogelijkheid evenmin: overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet kunnen partijen tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet verbiedt echter dat andere middelen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift zijn uiteengezet. Dit betreft geen middel van openbare orde aangezien de termijnen voorzien in artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet termijnen van orde zijn, zodat dit middel niet voor het eerst in een aanvullende nota en ter zitting kan worden aangevoerd.

Waar verzoekers in hun aanvullende nota de vraag stellen of hun status nog geldig is, wordt verwezen naar punt 5. van de beschikking. Verzoekers tonen niet concreet aan dat door de update van het AIDA-rapport hierover anders moet worden geoordeeld.

7. Verzoekers wijzen op hun problemen rond huisvesting en het vinden van werk. In dit verband wordt gewezen op de uitgebreide uiteenzetting in de beschikking onder punt 6. waarin hierop wordt ingegaan.

Verzoekers leggen de nieuwe update van het AIDA-rapport over Spanje voor. Zij wijzen op heel moeilijke levensomstandigheden en het ontbreken van een normale toegang tot rechten. In de bestreden beslissingen en in de beschikking wordt melding gemaakt van het AIDA-rapport update 2023. Verzoekers concretiseren niet waarin de update van 2024 zou aantonen dat hun concrete situatie als statushouders in Spanje gewijzigd zou zijn. Zij verwijzen in het algemeen naar huisvesting en tewerkstelling maar doen daarmee geen afbreuk aan wat in de beschikking en in de bestreden beslissingen hierover gesteld wordt.

Het AIDA-rapport update 10 juli 2024 onderzoekt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Spanje, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van Richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als personen met een internationale beschermingsstatus recht hebben, als wat betreft de toegang tot diezelfde voordelen. Geen van de partijen betwist dat dit de meest recente informatie is waarover kan beschikt worden. Wat dit betreft, onderstreept de Raad dat *“(w)anneer de rechter bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een nieuw verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, over gegevens beschikt die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds subsidiaire bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”* (HvJ

19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 88).

Op basis van de bijgebrachte informatie kan de Raad *in casu* nagaan of er in de EU-lidstaat die de verzoekende partij de internationale beschermingsstatus heeft verleend, in dit geval Spanje, sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Aldus rijst de vraag of er in Spanje sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals in de beschikking reeds werd weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer is voldaan aan een aantal cumulatieve voorwaarden, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Uit het AIDA-rapport Spanje update 2024 blijkt dat vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming verkregen, een verblijfsstatus krijgen voor vijf jaar. Er zijn in de praktijk geen systematische moeilijkheden inzake het verkrijgen en de hernieuwing van deze verblijfsvergunningen (AIDA Spanje update 2024, p. 157). Reisdocumenten die hen worden afgeleverd zijn vijf jaar geldig (p. 167).

Begunstigden van internationale bescherming in Spanje beschikken over vrij verkeer binnen het Spaanse grondgebied (p. 167).

Inzake huisvesting kunnen begunstigden van internationale bescherming gedurende de eerste zes maanden nog terecht in de opvangcentra. Daarna ontvangen ze financiële steun om een woning te huren op de private huurmarkt. Om deze financiële steun te ontvangen en om integratie-activiteiten te kunnen blijven volgen, moeten ze wel effectief zes maanden in een opvangcentrum verbleven hebben, wat hinderpalen kan veroorzaken bij begunstigden die eigen middelen hadden om te huren op de private markt of die bij familie verbleven. Wanneer iemand beslist om zelfstandig te gaan wonen, doet deze in feite afstand van het bijstands- en hulpprogramma voorzien in het opvangsysteem. Inzake huisvesting zijn veel begunstigden blootgesteld aan economische kwetsbaarheid en in sommige gevallen leidt dit tot behoefte. Er zijn veel NGO's die trachten te bemiddelen tussen vluchtelingen en huiseigenaars, er is geen overheidsinstelling die dit doet. Er is sprake van discriminatie op de huurmarkt. Het algemeen gebrek aan huurwoningen en de hoge huurprijzen in sommige steden draagt niet bij tot de integratie van vluchtelingen (AIDA Spanje update 2024, p. 168). In mei 2023 werd een wet gestemd inzake het recht op wonen. Eén van de doelstellingen van deze wet is het ondersteunen van groepen die te maken krijgen met belangrijke uitdagingen inzake de toegang tot huisvesting en het bevorderen van het gebruik van sociale huisvesting (p. 169).

Toegang tot de arbeidsmarkt is niet beperkt en is volledig toegankelijk voor vluchtelingen en personen aan wie subsidiaire bescherming werd toegekend, op dezelfde wijze als voor de nationale onderdanen. Gedurende de eerste achttien maanden (als zij de eerste zes maanden verbleven in een opvangcentrum) worden statushouders op dit vlak bijgestaan. Daarna hebben zij nog steeds toegang tot werk gerelateerde integratie- en oriëntatiediensten door NGO's die gericht zijn tot migranten in het algemeen, gefinancierd door de Spaanse overheid en de EU. Deze omvatten gepersonaliseerde schema's, beroepsoriëntatie en beroepsopleiding, ondersteuning bij het opstellen van een CV enz... Dezelfde NGO's die eerst hielpen bij opvang en die een tewerkstellingsdienst hebben, blijven daarna statushouders ondersteunen die dit nodig hebben (AIDA Spanje update 2024, p. 170).

Personen die internationale bescherming genieten, kunnen in de praktijk hinderpalen ondervinden qua toegang tot de arbeidsmarkt omwille van de taal, kwalificaties en discriminatie. Er is in Spanje lange tijd een economische crisis geweest die geleid heeft tot een hoge graad van werkloosheid, zowel bij Spaanse onderdanen als bij migranten. Daarbij komt dat het verschillende bedrijven ontbreekt aan informatie over het tewerkstellen van verzoekers om internationale bescherming en vluchtelingen. In juli 2022 werd een wetswijziging aangenomen met als doel meer mogelijkheden te creëren voor tewerkstelling van derdelanders in Spanje. Deze hervorming brengt wel degelijk verbeteringen met zich mee maar verschillende organisaties betreuren het beperkte doel ervan (p. 171). In het jaar 2023 zijn er verschillende initiatieven geweest van NGO's, stads- en regiobesturen en de Spaanse overheid voor de tewerkstelling en integratie van vluchtelingen (p. 172).

Inzake toegang tot onderwijs en beroepsopleidingen zijn er vooral problemen bij niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. In 2023 heeft het UNHCR samen met een NGO zijn project “Contigo” heropgestart dat zich richt op kinderen en jonge vluchtelingen tussen de 15 en 24 jaar oud. Het doel van dit project is het

bevorderen van de integratie van statushouders en ook het bewustzijn creëren over de rol van de maatschappij en van lokale gemeenschappen (p. 173).

Personen die internationale bescherming genieten, hebben toegang tot alle soorten sociale bijstand onder dezelfde voorwaarden als Spaanse onderdanen. Ze hebben onder andere recht op werk- en werkloosheidsuitkeringen, beurzen, sociale bijstand, noodtoelagen, toelagen voor huisvesting. Het ministerie van Inclusie, Sociale Zekerheid en Migratie is verantwoordelijk voor het voorzien van sociale bijstand. In de praktijk genieten begunstigden van internationale bescherming van alle voordelen zonder enige hinderpalen. Sociale bijstand is niet afhankelijk van verblijf in een welbepaalde plaats omdat het op nationaal niveau is georganiseerd. De bijstand kan wel desgevallend aangevuld worden met steun op gemeentelijk of regionaal niveau (p. 174).

Inzake toegang tot gezondheidszorg zijn er geen verschillen gemeld tussen de situatie van verzoekers om internationale bescherming en begunstigden van internationale bescherming (p. 174). De Spaanse wetgeving voorziet volledige toegang tot publieke gezondheidszorg. Verzoekers om internationale bescherming en dus ook begunstigden ervan hebben recht op hetzelfde niveau van gezondheidszorg als Spaanse onderdanen en legaal in Spanje verblijvende derdelanders. Hierbij hoort ook de toegang tot meer gespecialiseerde behandeling voor personen die zijn gefolterd, fysiek of psychologisch misbruikt zijn of hebben geleden onder traumatiserende omstandigheden (AIDA update 2024, p. 125).

In mei 2022 ondertekenden de organisatie CEAR en de “Fundación Sanitas” een overeenkomst om te voorzien in alomvattende gezondheidsondersteuning voor vluchtelingen. 75 vluchtelingen zouden mentale hulp, tandzorg en bijstand voor hun emotioneel welzijn ontvangen. Dit project werd voortgezet in 2023. Het Ministerie van Gezondheid kondigde in 2020 een wet aan voor de gelijkheid, de algemeenheid en de cohesie van het nationale gezondheidssysteem. Het voorstel werd in juni 2022 naar het parlement gestuurd en werd goedgekeurd in mei 2023. Toegang tot bijzondere behandeling en tot psychologen en psychiaters is gratis en gegarandeerd. In Spanje zijn er evenwel geen gegarandeerde structuren voor slachtoffers van ernstig geweld en misbruik, willekeurig geweld of foltering. Er zijn wel verschillende NGO's die centra of opvangplaatsen hebben voor verzoekers om internationale bescherming (of begunstigden ervan) met mentale problemen (AIDA update 2024, p. 125).

Een rapport gepubliceerd in maart 2023 benadrukte de uitdagingen waarmee verzoekers om internationale bescherming en vluchtelingen worden geconfronteerd in de toegang tot gezondheidszorg, voornamelijk om administratieve redenen: zo moet men ingeschreven zijn in de gemeente (p. 126).

Het UNHCR stelde een verhoogde nood vast aan hulp voor mentale gezondheidsproblemen en psychosociale ondersteuning voor verzoekers en vluchtelingen. In juni 2023 organiseerde het UNHCR in Madrid een “*protection dialogue*” over de mentale gezondheid van vluchtelingen, verzoekers om internationale bescherming en staatlozen. Na deze “*protection dialogue*” werd een referentiegroep opgericht inzake mentale gezondheid met de voornaamste betrokkenen, waaronder overheden, NGO's en organisaties bestuurd door vluchtelingen, om het UNHCR te assisteren om een strategie uit te werken, om het netwerk te versterken en om initiatieven en maatregelen te nemen om het welzijn en de mentale gezondheid van vluchtelingen te versterken (p. 126).

Inzake integratie van vluchtelingen versterkte het UNHCR de deelname van de gemeenschap en de tweerichtingscommunicatie met een geconsolideerd netwerk van organisaties geleid door vluchtelingen in Spanje. Dit netwerk bestaat uit meer dan zestig verenigingen, die elk kwartaal bijeenkomen en ondertussen *online* communiceren. Door hun capaciteit als informatie- en dienstenverstrekkers en belangenbehartigers, dragen deze organisaties aanzienlijk bij tot de inclusie en emancipatie van vluchtelingen en asielzoekers. Bovendien ondertekende het UNHCR nieuwe partnerschappen met organisaties geleid door vluchtelingen via twee subsidieovereenkomsten, ter ondersteuning van projecten die gericht zijn op het bevorderen van de inclusie van vluchtelingen en asielzoekers. Deze initiatieven zijn gericht op het verstrekken van opleiding en ondersteuning aan vluchtelingen om kritisch denken en een beter begrip van de lokale samenleving te bevorderen (AIDA update 2024, p. 174).

8. Aldus wordt ook met de recentste door verzoekers aangebrachte landeninformatie inzake de algemene situatie in Spanje rekening gehouden, doch deze noopt niet tot een andere beoordeling/conclusie dan die eerder in de beschikking. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoekers begunstigden zijn van internationale bescherming en geen verzoekers om internationale bescherming. Er is in Spanje geen sprake van zodanig structurele tekortkomingen dat deze de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bereiken, zodat het aan verzoekers zelf toekomt om individuele elementen aan te reiken die kunnen toelaten te besluiten tot een schending van voormelde bepalingen. Verzoekers blijven hiertoe evenwel in gebreke. Zoals in de beschikking al werd opgemerkt, volstaat een algemene verwijzing naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Spanje, hoe dan ook niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekers als

begunstigden van internationale bescherming in Spanje buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond, waar verzoekers echter in gebreke blijven.

In de beschikking wordt de situatie van verzoekers als statushouders in en bij terugkeer naar Spanje onderzocht en beoordeeld, waarbij wordt vastgesteld dat verzoekers niet *in concreto* aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen werd toegekend in Spanje. Verzoekers tonen niet aan, zo werd vastgesteld, dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terecht zullen komen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Door louter te verwijzen naar algemene meer recente informatie zonder *in concreto* aan te tonen dat zij zelf in een situatie van verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen, slagen zij er niet in de grond van de beschikking te ontkrachten.

9. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekers geen elementen hebben aangebracht waaruit blijkt dat van hen niet redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij zich beroepen op de beschermingsstatus die hen in Spanje reeds werd toegekend. Het vermoeden dat verzoekers' grondrechten als begunstigden van internationale bescherming in Spanje zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekers verhinderen.

10. Aangezien aan verzoekers reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Spanje die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekers een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in hun land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekers toegekende bescherming in Spanje effectief is, wordt ontkracht. Verzoekers blijven op dit punt in gebreke.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET